Povídky, pohádky a další

16. Výlet na Moravu

„Martine, přijeď za mnú na pár dnů… Estli chceš, tak s sebou vezmi nějaké kamarády. Mám tu výborné víno,“ ozval se mi toho rána strýc Cyril.

Strýček Cyril byl bratr mé matky. Po smrti jejich rodičů se vrátil do rodné vísky nedaleko Mikulova, kde přebral odpovědnost za rozsáhlé hospodářství s malým vinohradem a švestkovým sadem. Obě plodiny velmi dovedně proměňoval na kapaliny nebývale lahodné chuti, což mu v důchodu pomohlo si trochu přivydělat.

„Dlouho jsme se neviděli. Mohl bych přijet ve čtvrtek a strávit u tebe prodlouženej víkend,“ odpověděl jsem.

Rozloučili jsme se a já se těšil, až řeknu kamarádům, že pojedeme na Moravu. Uznejte sami, že takový prodloužený víkend na Moravě ve společnosti nejlepších přátel doplněný dobrým vínem je skoro lepší než dovolená na pláži.

Dal jsem rodičům vědět, kde a s kým budu k zastižení a začal s přípravami. Sice mi už bylo dvacet a nemusel jsem nikomu nic říkat, ale chtěl jsem, aby někdo věděl, kde budu.

Zanedlouho jsem se sešel se svými čtyřmi kamarády. Petr, Aleš, Hugo a Tomáš mi potvrdili účast.

Všichni jsme už od loňského roku hrdými vlastníky řidičského průkazu skupiny A. Každý z nás si hned po jeho obdržení opatřil aspoň trochu pojízdné jednostopé motorové vozidlo s dvoutaktním spalovacím motorem ,jinak též zvané motorka.

Rozhodli jsme se, že za strejdou k Mikulovu pojedeme na

To mi bohatě stačilo.

„Kluci, okamžitě jedem domů!“ vykřikl jsem.

„Ále co máš z teho? Také hlúpotiny, možná aji horší, sme za mlada dělávali taky a svět se nezbořil,“ poznamenal Cyril a dodal: „Všecko se jednú zapomene.“

Musel jsem mu dát za pravdu. Zůstali jsme tedy až do konce víkendu u strejdy. Při dalším koštování vína jsme si dávali mnohem větší pozor, kolik toho vypijeme. Rozhodně jsme nechtěli zažít tolik ostudy jako poprvé.

pozdravu strejda.

„Panenko skákavá, my prochrněli den a něco,“ vydechl jsem.

„Vy jste toho moc nenaspali,“ poznamenal Cyril.

„Já teda o ničem nevím,“ řekl jsem udiveně.

„V tem případě nevím, kerá dobrá duša vytáhla starostovo kolo až na balkón ve druhém patře,“ prohodil strýček a pokračoval v naklepávání kosy.

„To jsme mohli být my,“ připustil jsem.

Poněkud mě ten čin udivoval. Znal jsem způsob, jak s pomocí kladkostroje vytáhnout prakticky cokoli do libovolné výšky. Toto umění mi obstaralo poznámku od třídního učitele, když jsem s kamarády vytáhl jeho Škodu 120 na plochou střechu naší školy. Ani v nejdivočejší představě by mě nenapadlo, že bych toho mohl být schopen i pod vlivem alkoholu.

„Uklidni sa, už je zase dóle… Horší bude vylovit z rybníka ten sud, co měl hostinské jako vývěsní štít,“ vyprávěl Cyril, jakoby o nic nešlo.

„Šmankote, to jsme taky byli my?“

Strýc kývl a dodal: „Až potkáte nějakou děvčicu, tož sa radšej tvařte jako svaté za dědinú.“

„Chceš mi říct, že byly i nějaký nepříjemnosti s holkama?“ vyděsil jsem se.

„Dobéval ses na starostovu céru, jak by šlo o život,“ utrousil Cyril a kontroloval kosu.

motocyklech. Vyrazili jsme ve čtvrtek brzy ráno. Z motorů našich strojů se linuly zvuky srovnatelné s flotilou pořádně nadopovaných trabantů.

Vzhledem k dopravní situaci na dálnici D1 jsme raději volili cestu po silnicích první, druhé i třetí třídy.

Ke strýci Cyrilovi jsme dorazili až tak kolem desáté hodiny dopoledne. Znal jsem některé zvyky strejdy Cyrila a věděl jsem, kde se bude vyskytovat. Už jako malý kluk jsem s mámou a tátou jezdil za strejdou do téhle trochu zapomenuté vesničky asi dvacet kilometrů od Mikulova.

Strýc byl starý mládenec a většinu svého volného času trávil na svém vinohradu, u něhož byl i pěkný sklípek. Podobné sklepy v parných letních měsících skýtají potřebný stín a chládek. I strýčkovo obydlí obydlí se nacházelo dost blízko, aby tam člověk trefil i v poněkud ovíněném stavu.

Nejdřív jsem zaklepal na dveře sklepa. Netrvalo dlouho a z hlubin země se vytvořil vynořil malý, šlachovitý mužík s černými prošedivělými vlasy. Hádal jsem mu něco mezi osmdesátkou a smrtí.

„Vítaj, Martine, pojďte všici dál,“ oslovil nás, když jsme ho pozdravili.

Svoje motorky jsme zaparkovali do dvora strýcova hospodářství a teprve pak jsme se vrátili ke sklípku.

Kdybych jen tušil, co bude následovat, radši bych se otočil na podpatku a jel na svém splašeném potrubí zpátky domů do Prahy.

„Nále, Martine, ty špatně vypadáš… Hubené si, že bych ti moh žebra počítat. Tváře máš, jak dyby sis furt pískál… Čím ťa vaši krmí?… Že ty dostáváš akorát spařené otruby!“ rozhorlil se strýc Cyril.

Nezmohl jsem se ani na slovo, jelikož jeho pusa se svou kadencí vyrovnala kalašnikovu.

„Neboj sa, tady ťa spravíme a ty tvoje kumpány také," pokračoval ve své řeči. „Pojďte přece dál a sednite si, ať mně nevynesete spaní."

Poslechli jsme strýčka a za chvíli už každý z nás měl na talíři kus uzeného, jaký by uspokojil každého masožravce. Dostali jsme nože a strýc přistavil i láhev nakládaných okurek a naložených feferonek. Našel se i strouhaný křen. O hořčici a chlebu ani nemluvím, neboť to je samozřejmost.

Po několika soustech se objevil Cyril odkudsi z hloubi sklepa, osvětleného petrolejkou. O rameno měl opřený koštýř a druhou rukou rozdával sklenky.

„A teď to musíte hoši pěkně zapít," řekl, když naléval Petrovi do skleničky zlatavé víno.

Také my ostatní jsme dostali svou dávku tekuté révy. Ochutnali jsme. Bylo výborné, lehce nasládlé a příjemně voňavé.

„Tož co, šmakuje?" strýc málem pukl zvědavostí.

„Je dobré," řekl jsem.

Cyril se naježil: „Có, ty hlupoňu? Enem dobré?… Výborné je, a ty bys před ním měl smeknút! Na tomhle víně si pochutnávajú aj naší radní, a to sú nějací páné!"

Rychle jsem opravil své tvrzení, neboť jinak by nám hrozilo, že už nedostaneme ani kapku, a to jsem nechtěl. Tohle bílé bylo opravdu skvostné.

Strýc nám dal okoštovat i svoje i další své odrůdy bílého i červeného vína. Ani jsem nevnímal, jak rychle se naše sklenky doplňovaly a za chvíli už jsme měli těžké jazyky a poněkud nejistou chůzí.

Zbytek dne a večer už mám tak nějak v mlze. Nejsem si úplně jistý tím, kdy a jak jsme se vlastně vymotali z podzemí. Dále si matně vzpomínám, jak jsme opilými hlasy vzbudili půl vesnice, když jsme všichni najednou a jeden přes druhého zpívali různé písničky. Bylo to příšerný maglajz.

Aleš se silným řevem domáhal přítomnosti jakékoliv dívky.

Petr objímal kandelábr a sliboval mu věčnou lásku.

Hugo zapomněl na slušné vychování a zvracel do záhonku růží před radnicí.

Tomáš šněroval po návsi směrem ke kostelu a já se ho snažil otočit, aby se vrátil k Cyrilovi domů.

Mám ještě jednu relativně jasnou vzpomínku. Vím poměrně přesně, že jsme se nějakým způsobem dokolíbali ke strejdovi domů. Pak už byla tma, jako když vypadne elektrika.

Tuto tmu a spánek rozptýlilo kokrhání kohouta a následně i naklepávání kosy. Cyril se zřejmě chystal na trávu pro králíky. Tyhle zvuky zcela jistě probudily v mé hlavě malého permoníčka s obrovskou palicí, kterou mi okamžitě začal bušit do mozku. Ta bolest byla hrozná. Inu, opilcovo ráno.

Zjistil jsem, že všichni ležíme na hromadě sena ve stodole. Vyhrabali jsme se ze sušené trávy.

„Chlapci předevčírem jste si dali pořádně do trumpety," řekl místo